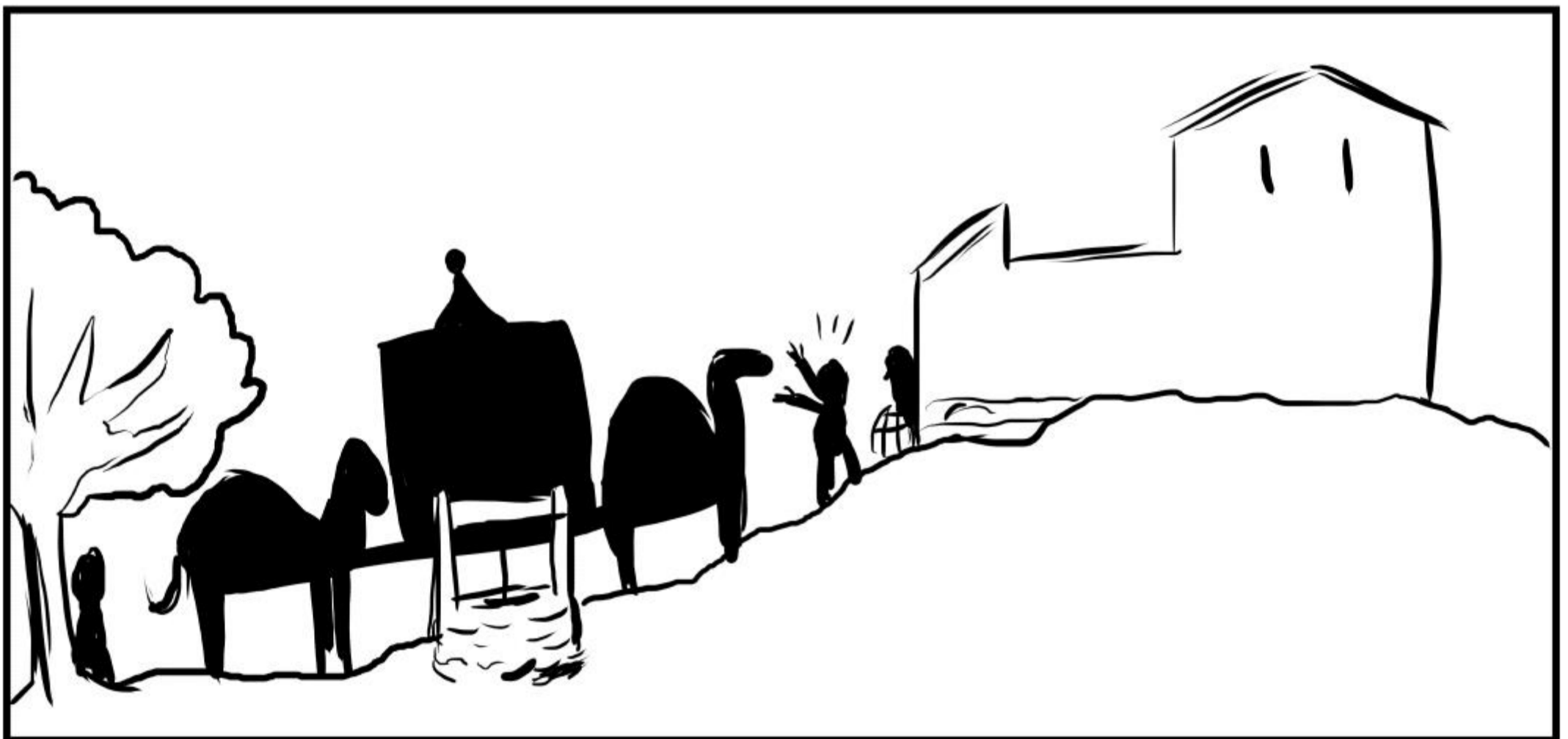
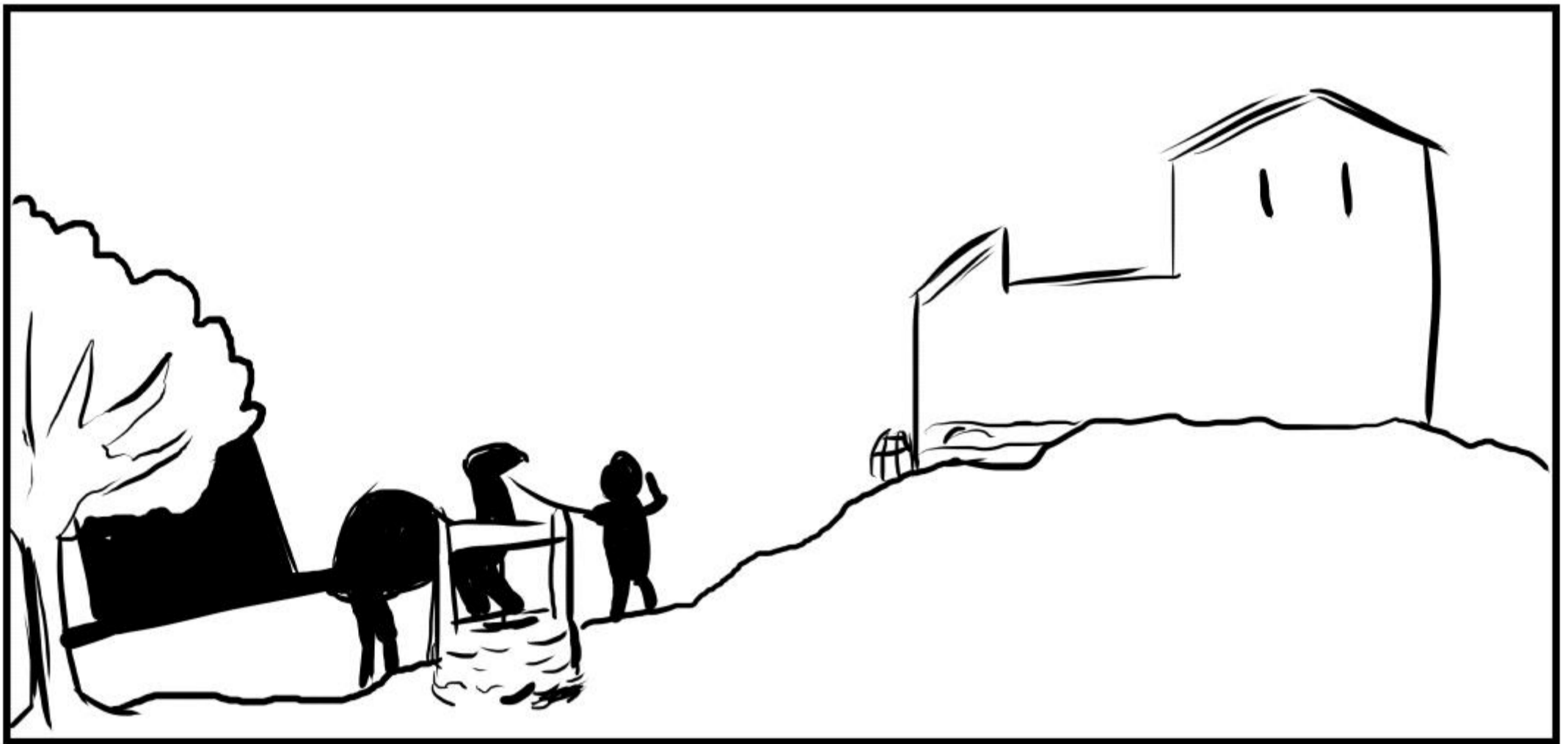
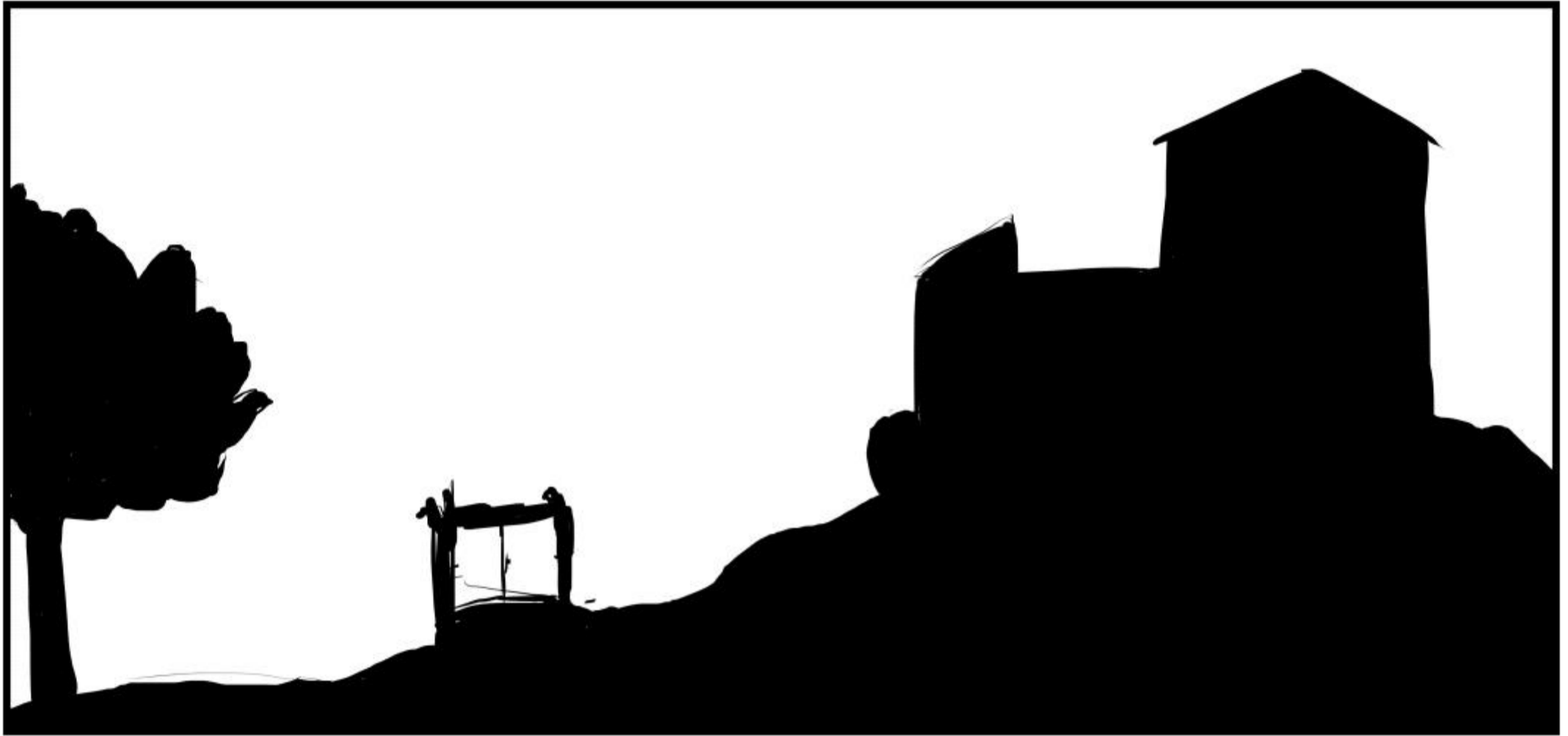
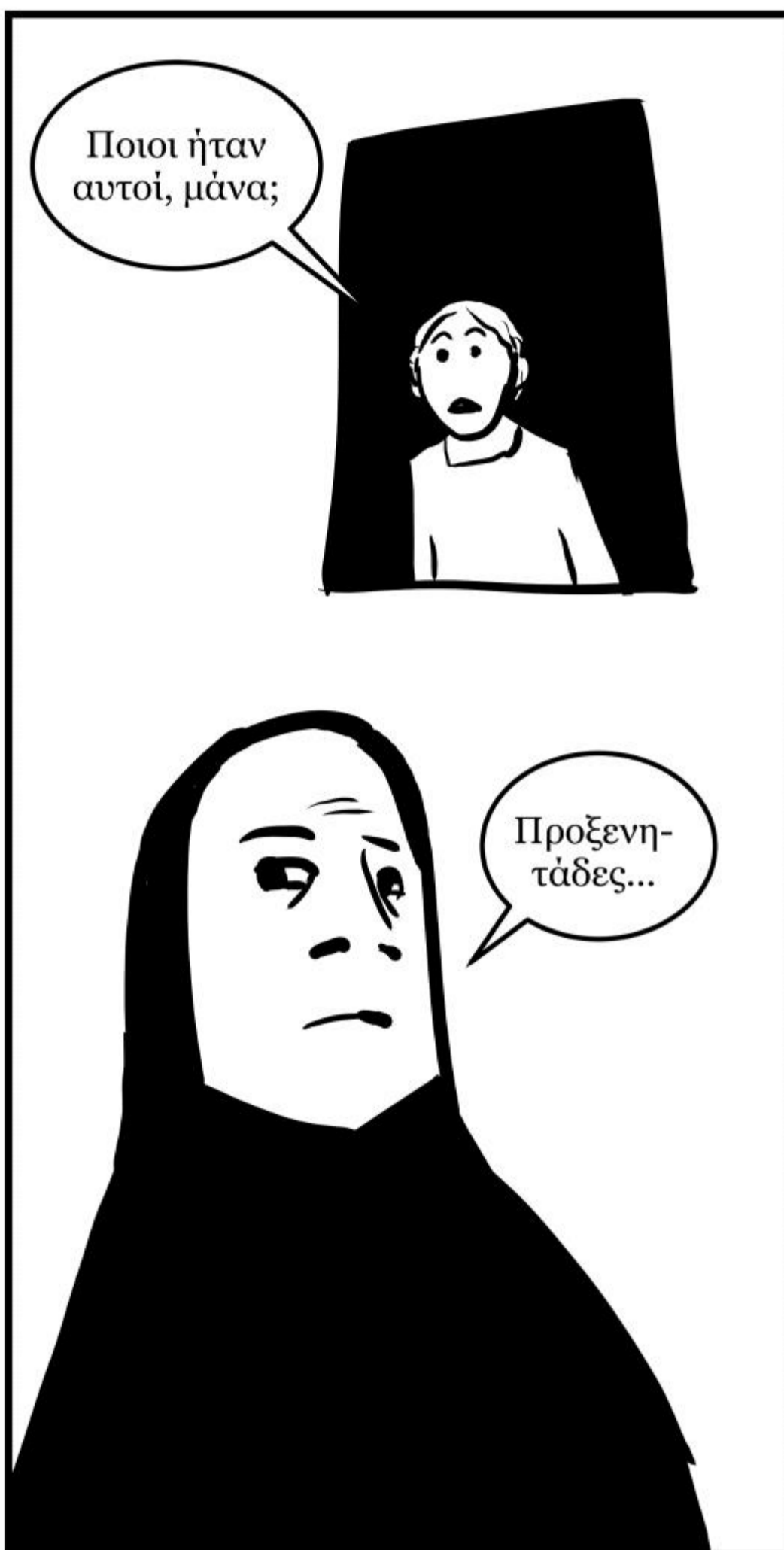
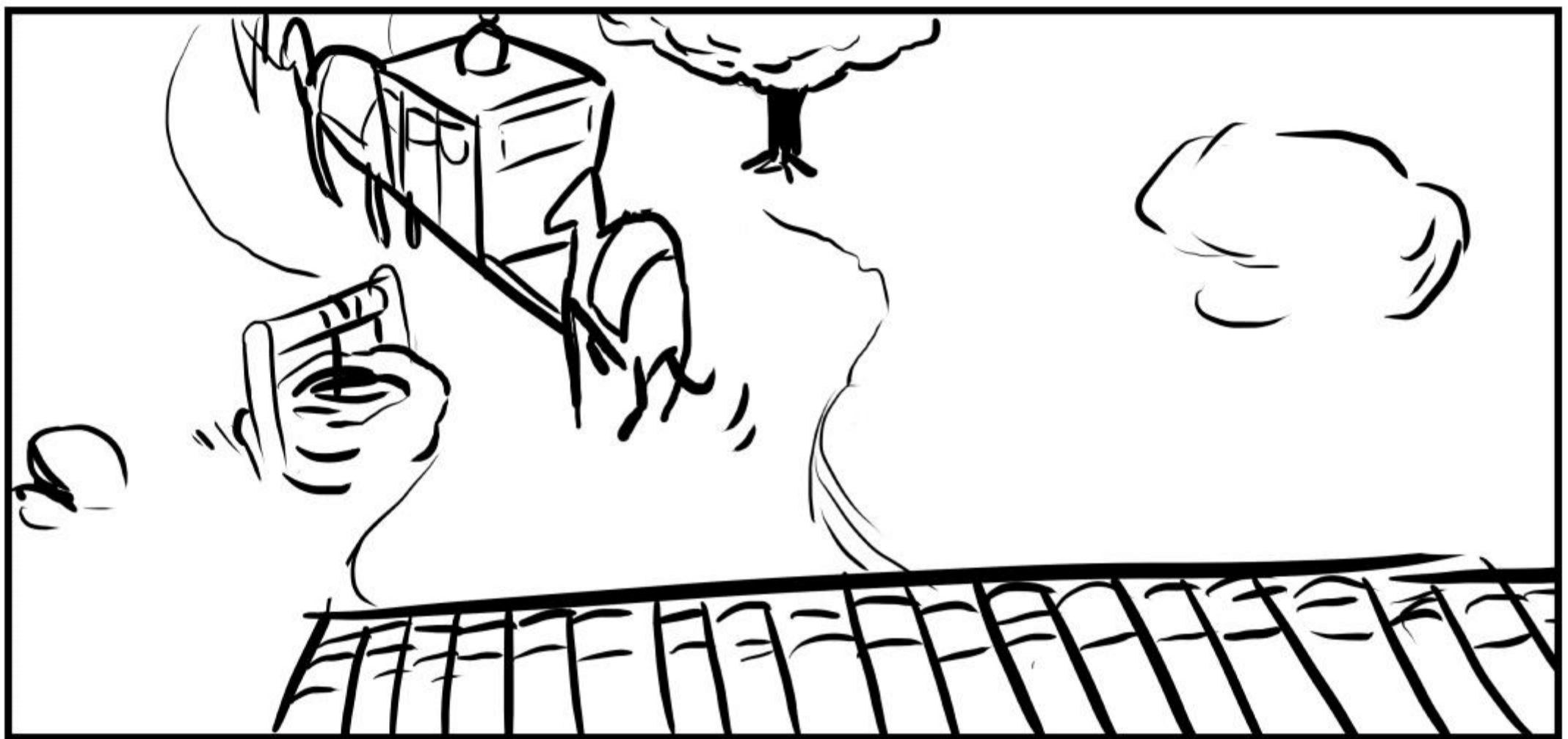

ΤΟΥ νεκρού αδερφού

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΟΥΚΟΓΛΟΥ

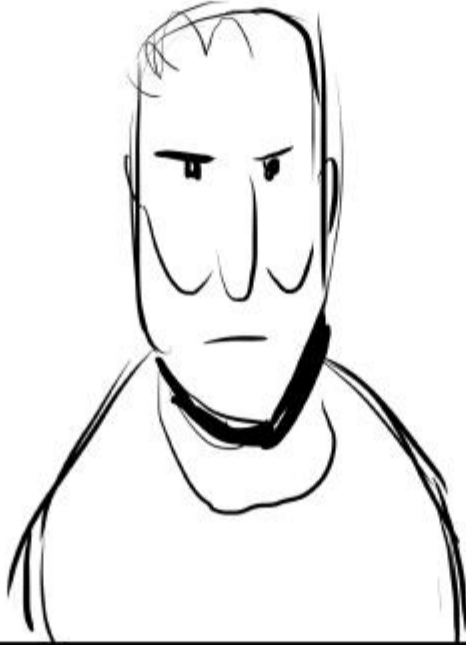

Παιδιά
μου:

προξενητάδες
ήρθανε από τη
Βαβυλώνα, να πάρουνε
την Αρετή πολύ μακριά,
στα ξένα.

Εγώ λέω
να μην πάει.

Κι εγώ
το ίδιο.

Κι
εγώ.

Κι
εγώ.

Κι
εγώ.

Κι
εγώ.

Κι
εγώ.

Κι
εγώ.

Γιατί
όχι;

Βάζω τον
ουρανό κριτή

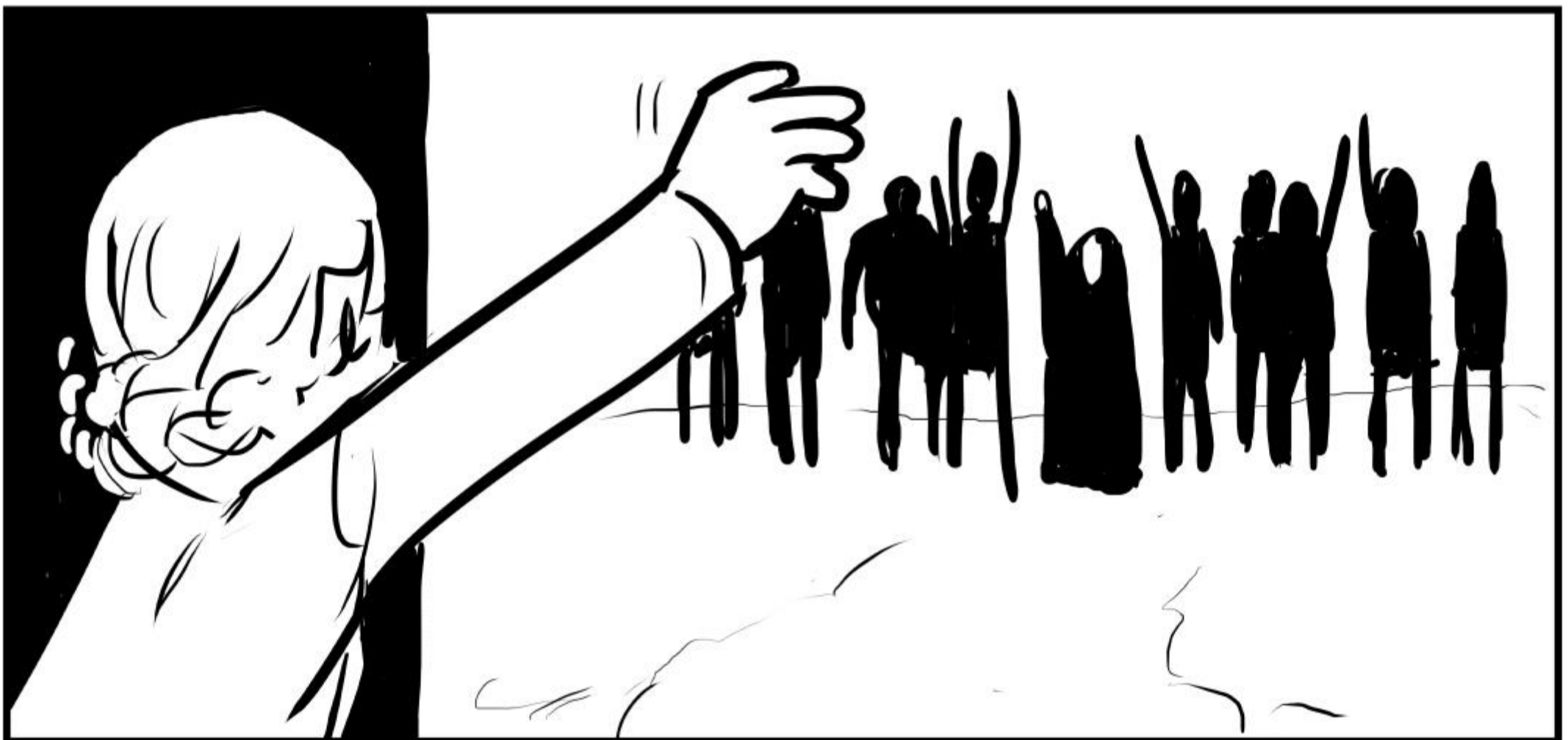
και τους
αγιούς
μαρτύρους,

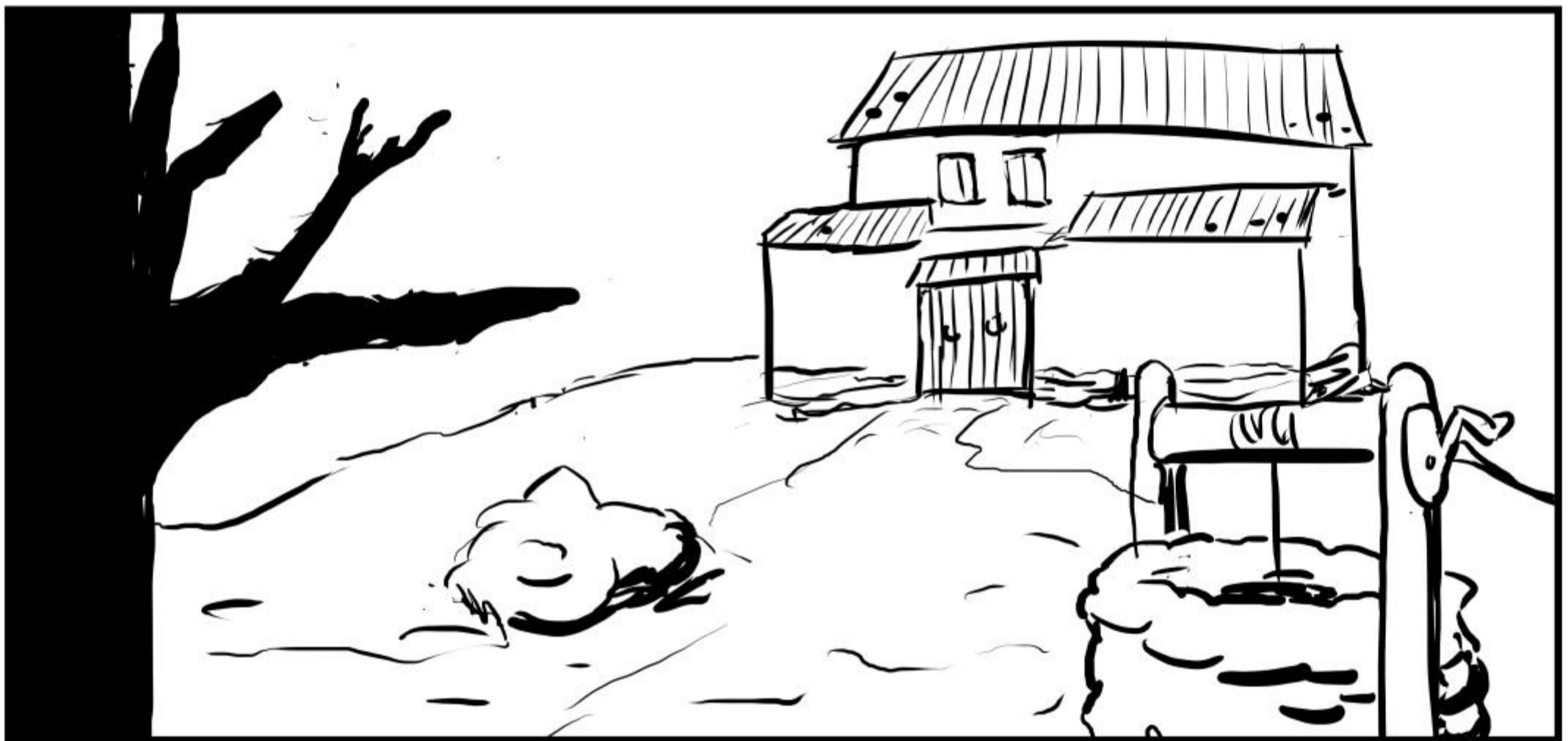
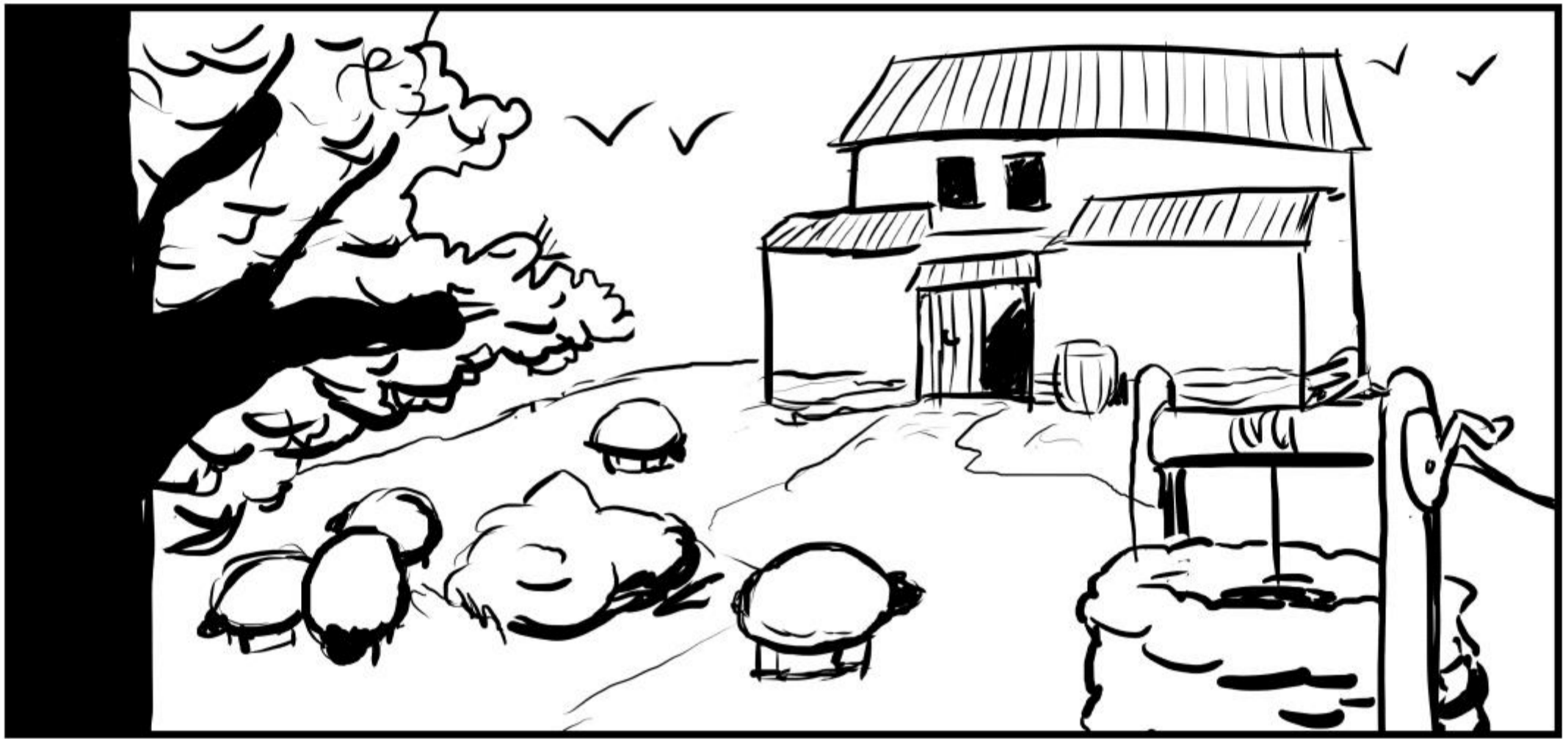
Αν τύχει
κι έρθει
θάνατος,

αν τύχει
κι έρθει
αρρώστια,

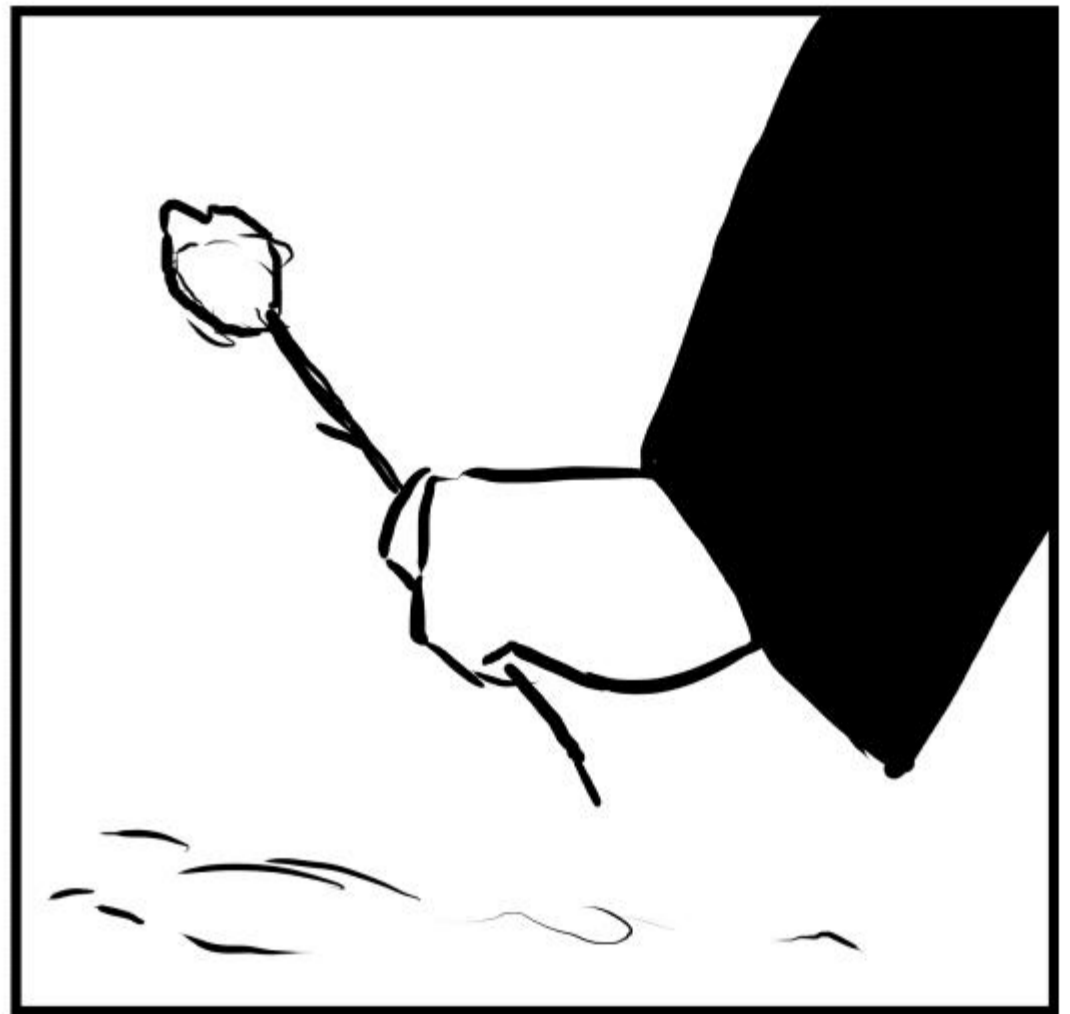
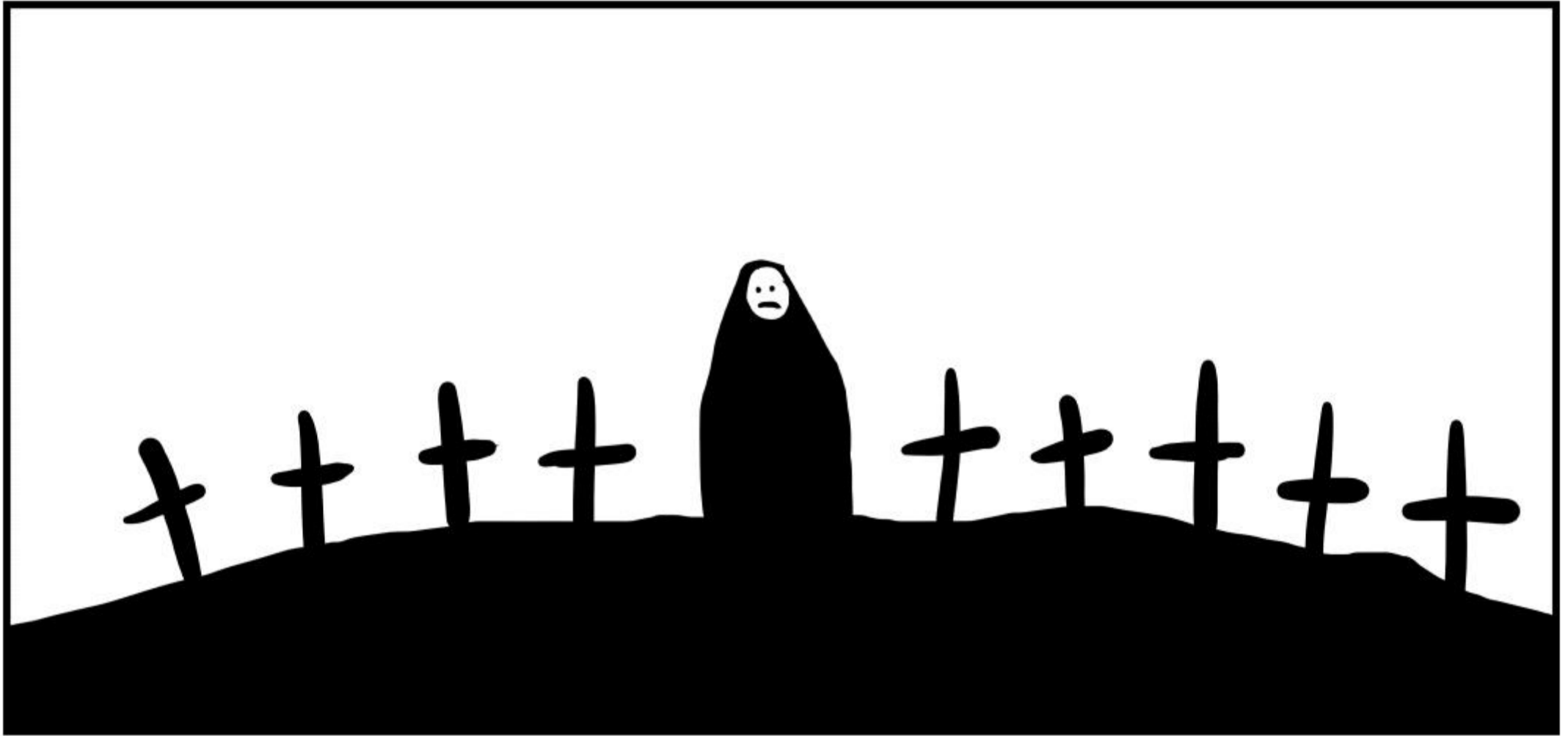
αν τύχει
πικρα γή
χαρά,

ΕΓΩ
θα σου τη
φέρω!

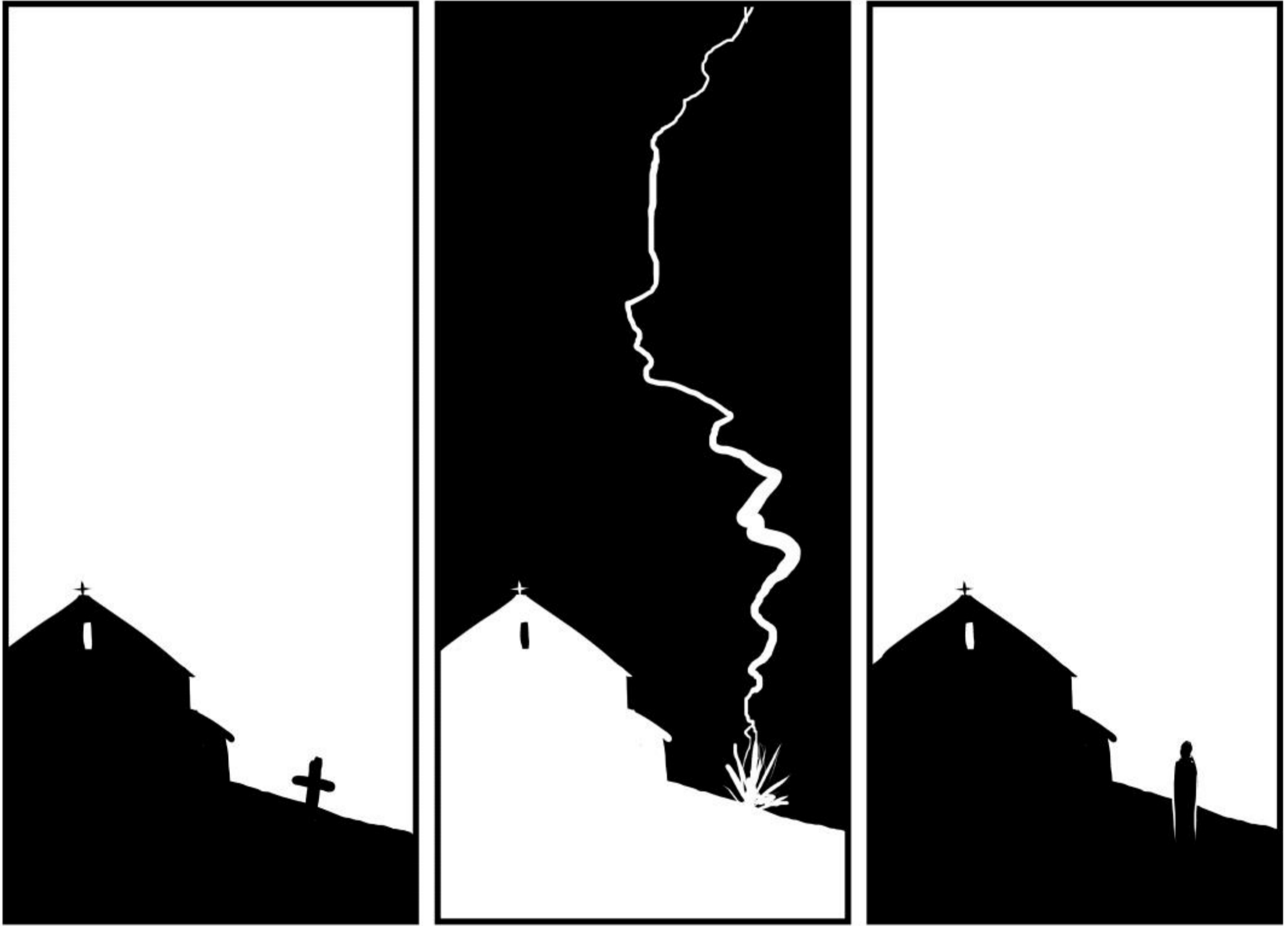

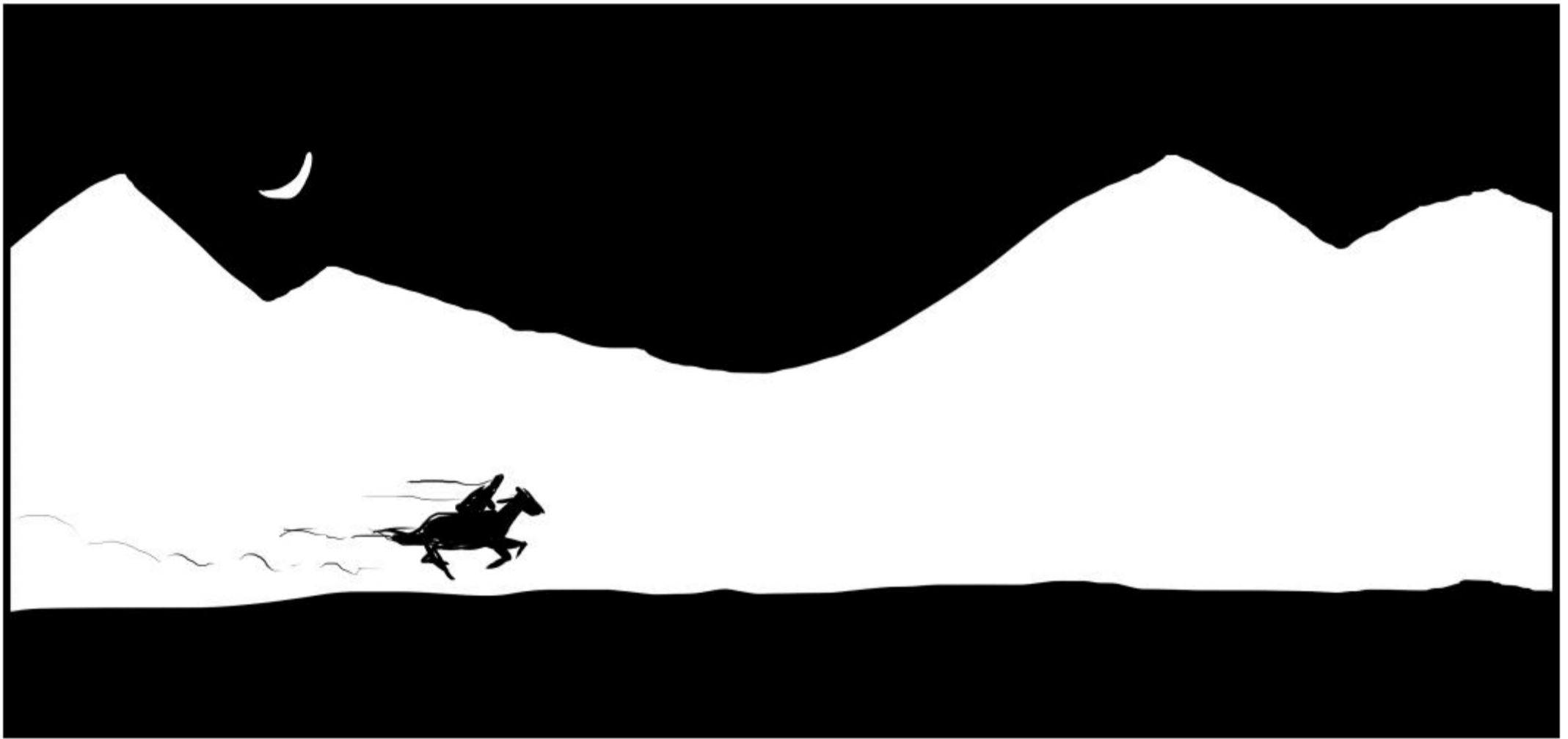

Άιντε, αδερφή,
να φύγουμε, στη
μάνα μας να
πάμε.

Αλίμονο,
αδερφάκι μου,

και τι είναι
τούτη η
ώρα;

Αν ίσως
είναι για χαρά,
να στολιστώ
και να'ρθω,

κι αν είναι
πίκρα, πες μου το,
να βάλω μαύρα,
να'ρθω.

Έλα, Αρετή,
στο σπίτι μας, κι
ας είσαι όπως
και αν είσαι.

